(המשך מעמוד 12)

בהרכבו וגם בטעמו. תמיד מוכן אתה מראש למה שעלולה הלהקה להציג ות־מיד נכונו לך הפתעות.

נקודה זאת, האינטימיות, היא הר־אויה ביותר לציון. אלא שאין לומר כי התיאטרון מנצל אותה במלואה. לי־לה־לו יכול להעז. במקום כה קטן אפשר, וראוי, לשתף את הקהל במשחק. דבר זה ניתן להיעשות בדרכי אימ־פרוביזאציה. אבל בעינינו ראינו כמה מקרים בהם איבד האימפרוביזאטור־בחסד (יוסף גולנד) הזדמנויות מצוינות. בהב־דל מתיאטרון נוקשה, מגיב הקהל בלי־להי־לו בהתעוררות רבה. גם הבעיות קרובות אליו, וגם השחקנים. אבל ירי־דת השחקנים אל תוך הקהל אינה מס־פיקה.

במקומות אחדים בתוכנית היו חל־לים ריקים. נקח לדוגמה את שיחת א פנבאך (גרונובסקי) עם הלנה (סטרניצ־קה) בקטע האחרון. תחת אשר תהיה השיחה סיכום חריף למה שראה העולה החדש בישראל שמענו רק בדיחה אחת על חשבון הדואר, והשאר היו דברי גימוס. היה גם מקרה (בתמונה הרא־שונה) שבו ישבו שני שחקנים ושתקו, כשהם מגוללים צמר לסריגה. אנחנו כזאת מורידה את המתח. בתיאטרון כזה מצפים אנו כי לכל תנועה יהיה מובן, וכל מלה תהיה הברקה.

עוד דבר אחד חסר, והוא מבטא. כבר התרגלנו לשמוע מעל הבמה העב־רית „ספרותית" בכל מבטא נוכרי, אבל זה קצת טפשי כשמשמיעים ביטויים ספציפיים לנוער במבטא זר. האמנם כה קשה להתרגל למבטא נכון?

עד עתה השמענו על החסר. לשמח־תנו יש בתוכנית זאת הרבה המכסה על הפגמים. ראשית יש לציין את דט־עם הטוב. הסאטירה היתה יותר צבו־רית מאשר פוליטית, ובמקומות שהי־תה פוליטית היתה פקחית למדי (הדב שהילד משחק בו הוא בלי ראש). בהת־לוצצות על הזרמים בחינוך אין התי־אטרון נוקט בעמדה אלא זאת, שהוא פוסל את כולם.

כמו כן ניסו השחקנים לתת לנו דמויות של ממש. מרסל המאריקאי, „המשיח", הקבצן, איש השלג, הילד, האם, —אם גם לא הצליחו תמיד, הרי ניסו לשקף את המציאות. עד האתון שושנה ועד בכלל. הקאריקאטורות לא היו גרוטסקיות עד לבלי הכר. גם סאשא ואינשטין, עם־כל המוזר שבהם, היו דמויות מהיום־יום.

בדבר אחד נשאר לי־לה־לו חזק כש־היה, אם לא יותר, והוא הפזמונים. שירו של איש־השלג, „אני חדש בארץ" (אלתרמן וילנסקי) לא רק שהוא נחמד כשהוא לעצמו אלא גם ביצועו (ג'טה לוקא) היה חביב. הפזמון „הזמנות" (חנה אהרוני), אם כי התבדח על חש־בוננו, היה כה אמתי עד כי דוקא מקבלי ההזמנות עצמם הם שקבלוהו בהתלה־בות. דרך אגב, בכזמון זה מגיע אל־תרמן למסקנה ההגיונית כי אין בין הזמנה ושוחד כל הבדל, עד כי מציע הוא להדפיס את ההזמנות על ניר ירוק ולהחתים עליהן את ה"ה הופיין וברט.

מנה נוספת, הדורה וראויה להתכבד בה, היה ריקוד הקנקן של מיה פיק. מצב הרוח הטוב בו יצאנו מההצגה יכול להזקף בהרבה על חשבונה.

חומר

◇◇◇